

De nieuwe buurt

Lezen voor Iedereen / Uitgeverij Eenvoudig Communiceren

www.lezenvooriedereen.be

www.eenvoudigcommuniceren.nl

Bij *De nieuwe buurt* is een docentenhandleiding verkrijgbaar. Deze kunt u downloaden van www.eenvoudigcommuniceren.nl en www.lezenvooriedereen.be.

Kijk voor informatie over het thema van *De nieuwe buurt* op discriminatie.nl.

Tekst: Marian Hoefnagel

Redactie en opmaak: Eenvoudig Communiceren

Illustraties: Heerko Tieleman

Druk: Easy-to-Read Publications

© Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam.

Eerste druk 2008, derde druk 2019 (paperbackeditie)

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8696 298 3

NUR 286

MARIAN HOEFNAGEL

De nieuwe buurt

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen.

Een nieuw huis

‘Dit is nu ons nieuwe huis.’

De auto stopt en Kika’s vader wijst trots naar het huis rechts.

Kika kijkt. Het is een rijtjeshuis met een tuintje ervoor.

‘Kom mee naar binnen’, zegt de vader van Kika. Ze stappen uit en lopen naar de voordeur.

De buurvrouw kijkt nieuwsgierig door het raam. Kika wil haar tong uitsteken, maar ze doet het niet.

De buurvrouw denkt natuurlijk:

Hé, hoofddoekjes in de straat.

Nijdig loopt Kika verder.

Haar vader en moeder zijn al binnen.

Ze roepen enthousiast: ‘Kom eens kijken, Kika. Het is zo mooi, hier.’

Kika komt en kijkt. Haar ouders hebben gelijk. Het is een mooi huis. Veel groter dan de flat waar ze nu wonen.

‘De slaapkamers zijn boven’, zegt haar vader.

Hij is erg blij met het nieuwe huis, dat merkt Kika wel.

Haar moeder ook. 'Wat een prachtige badkamer', roept ze van boven.

'Ga maar eens kijken welke kamer jij graag wilt hebben', zegt Kika's vader.

Kika klimt de trap op. 'De trap kraakt', zegt ze. Boven zijn drie kamers: twee grote en een kleintje.

En een badkamer. En een trap naar de zolder.

'Ik wil op de zolder slapen', zegt Kika.

'Je hebt de zolder nog niet eens gezien', zegt haar moeder.

'Zolders zijn altijd leuk', antwoordt Kika en ze loopt de zoldertrap op.

De zolder

Op de zolder is het donker.
Kika zoekt met haar hand naar een lichtknopje.
Maar ze kan niets vinden.
‘Zitten er geen ramen in dit huis?’, moppert ze.
‘Het lijkt wel nacht.’
Dan voelt ze een deurknop.
Ze doet de deur open en staat in haar nieuwe kamer.
Ze is meteen verliefd. Wat een fijne kamer!

De kamer is groot, met schuine muren.
Er komt licht door twee dakramen.
Daar zet ik mijn bed, denkt Kika. Daar mijn kast
en daar mijn bureau.
Ze draait een paar keer rond. Ja, zo moet het.
In gedachten heeft ze de zolder al helemaal ingericht.
Haar vader en moeder zijn nu ook op zolder.
‘Wat een rotzooi’, zegt haar moeder.
‘Hier kun je voorlopig niet slapen.’

Rotzooi? Kika kijkt verbaasd rond.

Dan ziet ze wat haar moeder bedoelt.
Het is vies op de zolder. Er is een hele tijd niet
schoongemaakt.
Overal ligt stof, overal hangen spinnenwebben.
‘We gaan hier eerst goed schoonmaken’, zegt
Kika’s vader.
‘En dan ga ik de muren en de vloer verven.
Over een week of vier kan Kika hier slapen.
Dat beloof ik.’ Hij slaat een arm om Kika heen.

Haar vader weet wel dat Kika niet hier wil
wonen.
Dat ze veel liever in de flat blijft.
Hij begrijpt ook wel waarom.
Kika heeft veel vriendinnen in haar oude buurt.
Hier kent ze niemand. En ze moet naar een
andere school.
Daar kent ze ook niemand.

Leila

Kika staat voor de basisschool te wachten.

Op woensdagmiddag moet ze altijd haar zusje uit school halen.

Want dan werken haar vader en moeder allebei.

‘Dag Kika’, zegt een mevrouw.

Kika ziet haar wel vaker als ze haar zusje komt halen.

‘Ik heb gehoord dat jullie gaan verhuizen’, zegt de mevrouw. ‘Leuk, hè, zo’n nieuw huis?’

Kika haalt haar schouders op. ‘Ik vind er niets aan’, zegt ze.

Daar komen de kleuters van groep 2 naar buiten.

Haar zusje lacht en zwaait.

‘Heb je het nieuwe huis gezien?’, schreeuwt ze.

‘Is het mooi?’

Leila vindt het schitterend dat ze naar een ander huis gaan.

Het kan haar ook niet schelen dat ze naar een nieuwe school moet.

Kleine kinderen hebben het veel makkelijker, denkt Kika. Die spelen met iedereen.

‘Kunnen we er naartoe?’ zeurt Leila. ‘Ik wil het nieuwe huis ook zien.’

‘Het is hartstikke ver’, zegt Kika. ‘Meer dan een halfuur fietsen.’

‘Alsjeblieft?’, vraagt Leila met een lief stemmetje. ‘Ik zal heel stil achterop zitten. En ik help je straks met koken.’

Kika moet lachen. ‘Nou, vooruit dan maar’, zegt ze.

En ze tilt Leila op haar fiets.

Leila houdt haar mond niet onderweg.

Ze wil alles weten: hoe groot het huis is.

Hoe de tuin is. Welke kamer van haar wordt.

Of er kinderen in de buurt wonen.

Of de buren aardig zijn.

‘Natuurlijk zijn de buren niet aardig’, zegt Kika.

‘Ze vinden het helemaal niet leuk dat wij daar komen wonen.’

‘Waarom niet?’, vraagt Leila.

‘Daar wonen alleen maar Nederlanders’, zegt Kika.

‘En niemand draagt een hoofddoek.’

‘Wat geeft dat nou?’, zegt Leila.